

[Grünbaum.]

under ingen omstændigheder acceptere, at lønmodtagerne skal betale blot én krone mere i skat i 1970 som følge af manglende skattebetaling fra de selvstændige.

I øvrigt kan vi ikke acceptere de beregninger, der på dette punkt er lagt til grund for udskrivningsprocenten. Mon ikke de fleste, der har med skatteligning at gøre, vil give mig ret i, at en beregning, der forudsætter, at B-skatteyderne i 1970 vil blive lignet med 1,3-1,4 milliarder kr. for lidt i udskrivning på en samlet B-skattemasse efter 1968-udskrivningen på 3,2 milliarder kr., at en sådan beregning er helt i skoven? Det drejer sig jo om 40 pct. af selve skattemassen og 100 pct. af den stigning i skatten, der nogenlunde kunne regnes med for B-skatteyderne. Efter min mening er det helt vildt. Hvis man havde regnet med, at der med udgangspunkt i 1968-indtægterne for de selvstændige erhvervsdrivende ville være kommet til at mangle f. eks. 10 pct. fra B-skatteyderne, ja, så ville det nok have været vanskeligt at modsige. Det er godt 300 mill. kr. mod finansministerens 1.300-1.400 mill. kr., hvoraf halvdelen så ganske vist regnes at blive indbetalt inden den 1. marts 1971. Hvis vi også regner med, at halvdelen indbetales inden udløbsfristen for tillægsskatten på de 8 pct. den 1. marts 1971, er det altså for vort vedkommende 150 mill. kr. mod de 650 mill. kr., der er regnet med af regeringen. Tilsvarende gælder for beregningen af folkepensionsbidraget med ca. 50 mill. kr.

Jeg er desværre nødt til her — selv om det kan være trættende både for folketinget og mig selv — at gå ind på alle disse talmæssige størrelser, for det er jo selve grundlaget for, hvilken procent man skal have. Det burde ikke have været nødvendigt, at vi skulle gå sådan noget igennem her i folketingssalen. Men vi finder, at folketinget og offentligheden bør have kendskab til den saglige argumentation, som vi har fremført i udvalget, desværre fuldstændig uden resultat. Finansministeren har ikke villet give sig

én krone, og følgen er altså, at man nu med en alt for høj udskrivningsprocent vil lade A-skatteyderne, d. v. s. fortrinsvis lønmodtagere, arbejdere, tjenestemænd og funktionærer, betale dette gilde. Det vil vi ikke være med til. I øvrigt er der jo overvejende tale om et likviditetsproblem, der efter vore beregninger praktisk taget ingen rolle vil spille.

Vi har altså her yderligere 700 mill. kr., der hovedsagelig hviler på regeringens gale beregninger, og som vi i øvrigt ikke kan anerkende, heller ikke i princippet, som grundlag for en forhøjelse af lønmodtagernes kildeskat.

Også restancebeløbet på 327 mill. kr. har vi kritiseret; for A-skatteyderne personlig bliver restancerne jo nul under kildeskatten. Der kan naturligvis komme nogle restancer via arbejdsgivernes indbetaling af den opkrævede A-skat, men efter vort skøn er beløbet sat en hel del for højt. Også her er der i øvrigt i realiteten kun tale om et likviditetsproblem. Vi har dog i vore beregninger kun reduceret beløbet med 100 mill. kr.

Vi har adskilligt mere at kritisere ved regeringens og finansministerens budgetopstilling i forbindelse med overgangen til kildeskat, men det skal jeg ikke gå nærmere ind på i enkeltheder, da vi ikke har taget disse forhold med i den beregning, der fører til vort forslag om en udskrivning på 82 pct. mod regeringens 95 pct.

Jeg skal dog yderligere nævne, at vi ud fra vore forudsætninger om en udskrivning på 82 pct. må skønne, at den budgetterede stigning i momsens og i de øvrige afgifter, der i regeringens budgetoverslag er sat til kun 660 mill. kr., i vores regnestykke er sat til at give ca. 300 mill. kr. mere. Vi forudsætter nemlig ikke en så stærk stramning af hele efterspørgslen, som regeringen forudsætter i sit forslag.

Da vi gennemførte momsens, nedsatte vi som bekendt indkomstskatten tilsvarende med det beløb, vi fik ind i finansåret, og vi tog desuden hensyn til, at ca. 700 mill. kr.